
WILKINSON SWORD
WILKINSON SWORD
WILKINSON SWORD

LADY WILKINSON SWORD

Життя ніколи не буває збіркою можливостей.

Життя — це одна-єдина можливість, яка двічі не трапляється.

Так було і зі мною.

У роки, коли я належав до італійського масонства, визнаного в його ритуалах і традиціях Об’єднаною Великою ложею Англії, мені випала нагода взяти участь у доволі незвичайній зустрічі.

Я вже мав Третій ступінь, але прийшов із правильним настроєм — настроєм Учня.

Це не було ритуальне зібрання.

Не було ні фартухів, ні символів, ні слів, які треба завчати.

Це була просто вечеря.

Вечеря в Лондоні.

Один із тих вечорів, що здаються звичайними, поки ти їх проживаєш, і стають надзвичайними лише багато років потому, коли нарешті розумієш їхній сенс.

Лондон мав свій звичний чар.

Здавалося, історія визирає з кожної будівлі.

Корона.

Сіті.

Приватні клуби.

Інституції.

Традиції, що живуть довше за людей, які їх створили.

Саме завдяки моєму колишньому професійному досвіду в Gillette, і в тих місцях, я майже випадково натрапив на історію, набагато старшу за мене самого.

Історію, яка не належала масонству.

І не належала бізнесу.

Вона належала Англії.

Її звали Wilkinson Sword.

Або, мабуть, точніше було б назвати її:

Lady Wilkinson Sword.

Бо деякі компанії приносять прибутки.

Інші творять історію.

Вона робила і те, і те.

Її акцент був англійський, манери — елегантні, стиль — вишуканий.

Вона усміхалася крізь роки, які несла.

Вона знала, що вже не молода.

Вона втратила легкість юності, але не ясність розуму.

Її інтелект лишався сильним.

Її ідеї лишалися гострими.

Щоразу, коли вона зверталася до мене, то говорила тим майже романтичним тоном старої кішки, що муркоче біля каміна, і завжди вимовляла моє ім’я з легкою неточністю:

«Fernando…»

Їй ніколи не потрібно було, щоб її представляли.

Їй досить було лише увійти до кімнати.

Вона несла із собою вагу історії.

Вона пережила війни, королів, королев, промислові революції, поглинання й засідання рад директорів.

Вона бачила, як чоловіки багатіють.

Вона бачила, як зникають імперії.

Вона бачила менеджерів, переконаних у власному безсмерті.

І все ж вона й досі була там.

Елегантна.

Тиха.

Британська.

Тієї миті я зрозумів, що деякі компанії — зовсім не компанії.

Вони — інституції.

Одні належать акціонерам.

Інші належать історії.

Lady Wilkinson Sword належала до других.

А я й сам починав належати, хоч трохи, і їй.

Ferdinando